

פֿט
והעכביש

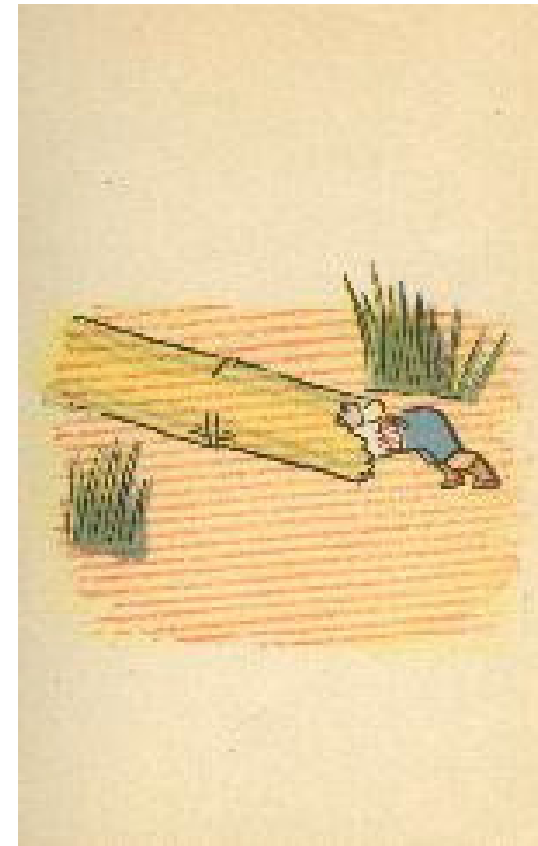
ה'ס"ה ב'תרס"ה
1905

היה פעם ילד קטן שקראו לו פט. הוא הלך לטייל ביער. ופתאום
פרפר קרא לו "הו, פט, פט, בקשה תעזור לי לצאת מקורי
העכביש האיומים האלה."
"כן, ברצון" אמר פט והוא קרע את קורי העכביש לחתיכות ושחרר
את הפרפר.

הפרפר התיישב על אצבעו של פט ואמר "עכשיו תגיד לי מה אוכל לעשות למענך?"
"הו" אמר פט "הייתי רוצה שתגיד לי איך אוכל להיות קטן כמוך."
"האם אתה רואה את קני הבמבוק ליד הדרך?" אמר הפרפר
"אלא קנים טלסקופים. אם תיכנס דרכם בכיוון אחד הם יעשו אתך קטן. ואם תזחלו דרכם בכיוון שני, הם יעשו אתך שוב גדול."

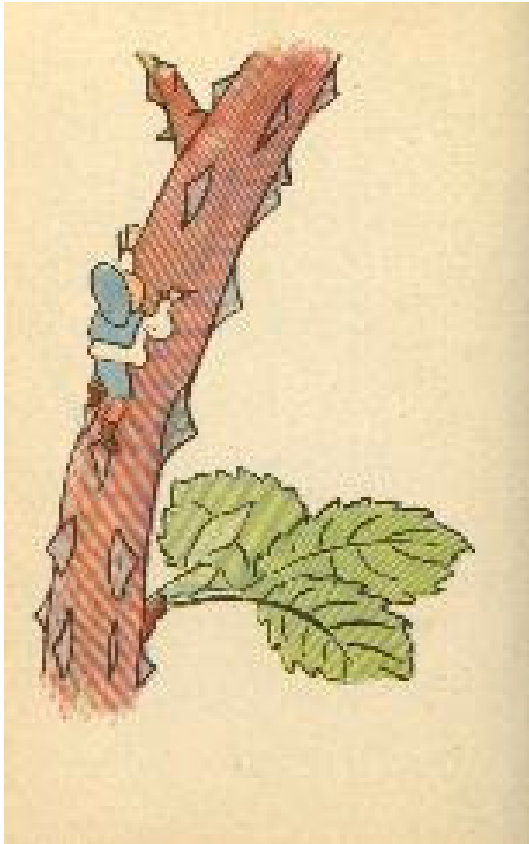

ואז הפרפר עף לו ופט התחיל לחפש את קני הבמבוק. הוא מצא
אחד ישן אך קשה היה לו לזחול פנימה. אבל אחרי שדחף חזק
ברגליים הוא הצליח.

לצאת מצד שני היה כבר קל יותר, ולא כה קשה כפי שחשב.
עכשיו הוא היה כבר כמו בובה גדולה, אבל הוא עבר דרך הקנה
עוד פעם והפעם זה היה כבר קל מאוד.

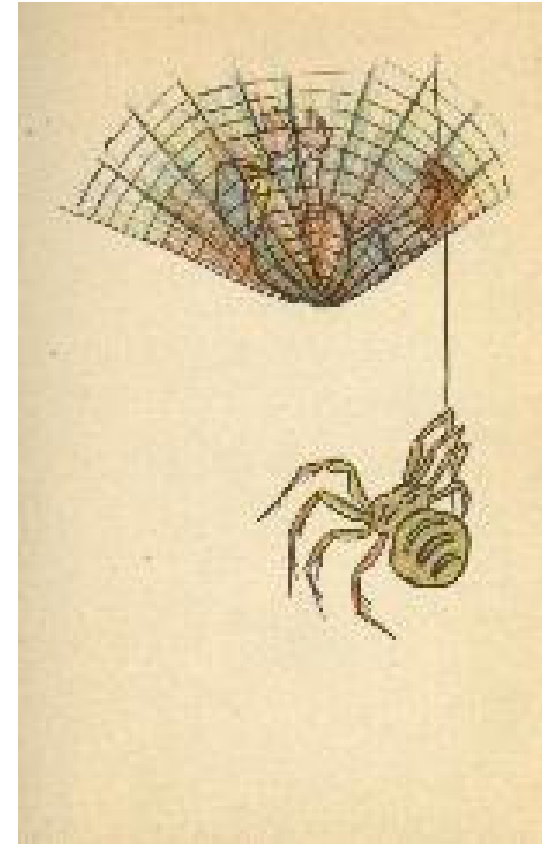
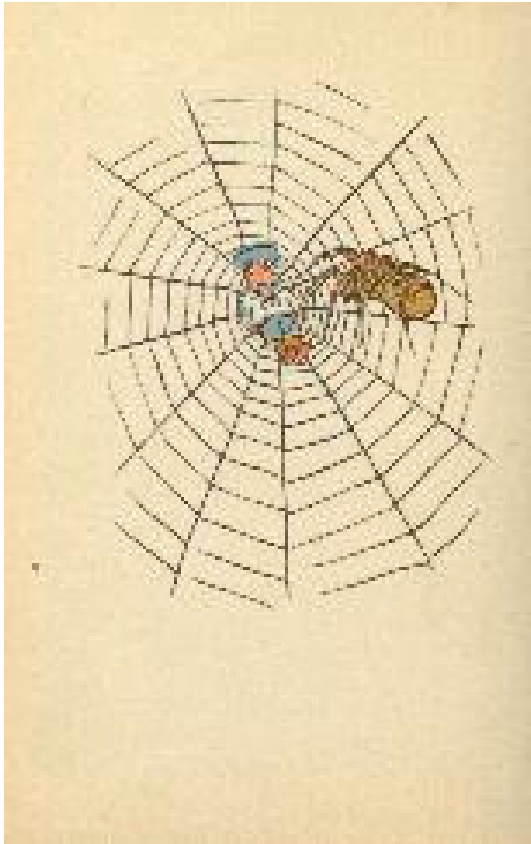
הוא עבר כך דרך הקנה עוד מספר פעמים ובסוף היה קטן כמו
האגודל שלו, ומרוצה מאוד.
הוא ניסה להתקשט בכל מיני פרחים אבל למרות שהם נראו יפה,
היו חלשים מדי.

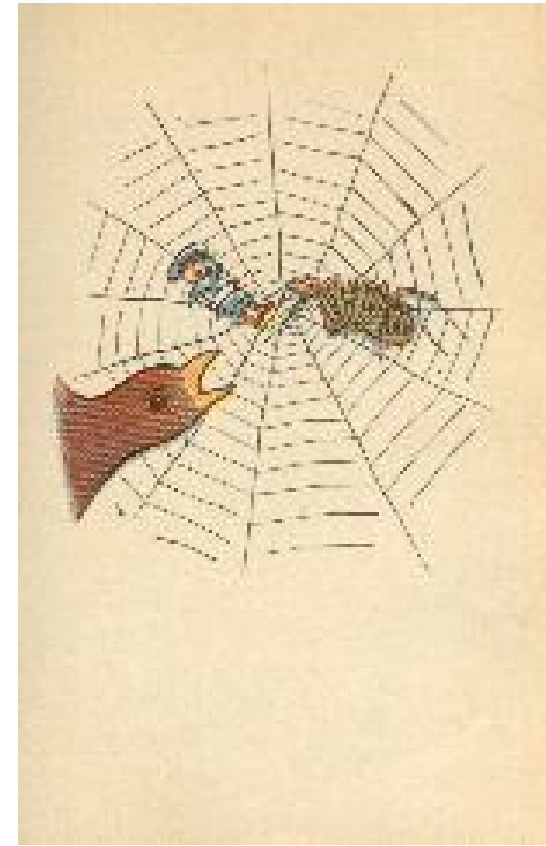
לכן הוא זרק את כולם, רכב בשמחה על עלה דשא גמיש ואז טיפס על גבעול של שיח אוכמנית. הוא יכול היה לעלות על הקוצים של הגבעול כמו בסולם.

ואיזה פרי טעים מצא שם! הוא ישב על עלה ואכל מגרגיר אחד,
אלא שאז ציפור ניסתה לחטוף אותו ופט מבוהל נפל מהעלה

ישר למרכז קורי עכביש. העכביש נבהל והתחיל לרדת לאדמה,
אבל התאושש מהר וטיפס בחזרה.
"הו-הו" אמר "זה הילד הקטן שקרע הבוקר את הקורים שלי.
הייתי רוצה לאכול אתך עכשיו, אבל בדיוק גמרת לי לאכול שני
זבובי עץ גדולים. אז נחזיק אתך כאן יום - יומיים."
והוא התחיל לעטוף את פט בקורים שלו עד שפט בקושי יכול היה
להזיז אצבע.

אלא שבדיוק אז הציפור, שהפחידה קודם את פט, התנפלה על העכביש וזה נפל חזרה לארץ בבהלה. פט נדבק לנוצות הראש של הציפור והיא עפה אתו. פט פחד מאוד שייפול מראשה של הציפור

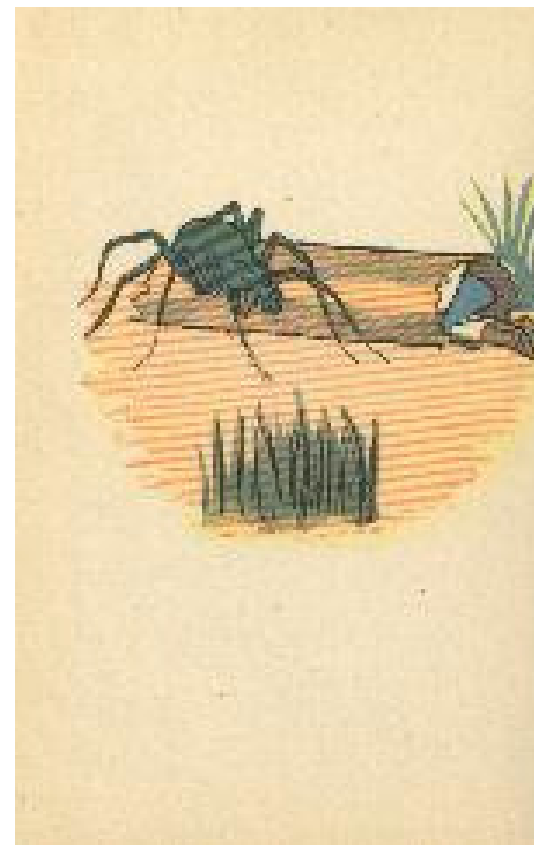
אבל הצליח לגלגל את עצמו עד צווארה. שם הרגיש כבר בטוח יותר והתחיל להשתחרר מחוטי הקורים. אלא שאז, לפני שהוריד את הכל, הציפור עברה תחת ענף והשאירה את פט דבוק לגבעול, גבוה המעל פני האדמה.

הוא שמח שקצת מהקורים הדביקים היו עוד עליו כי מהם יכול
היה להכין חבל כדי לרדת למטה.
כשהיה כבר על האדמה הוא הוריד בקלות את שארית החוטים
והתחיל לרוץ, אלא שאז פגש שוב את העכביש.

"איזה מפגש מוצלח" אמר העכביש.
פט לא חשב כך והתחיל לברוח כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו.

הוא רץ ישר לקנה הבמבוק הגדול, והצליח לזחול פנימה בדיוק
כשהעכביש עמד לתפוס אותו ברגל. פט זחל בקנה וגדל תוך כדי
כך, אבל העכביש נכנס פנימה אחריו וגדל גם הוא.

וי! כמה שגדול היה העכביש כשיצא מהצד השני.
פט רץ סביב כדי לעבור את הקנה עוד פעם, לפני שהעכביש יכול
לתפוס אותו.

הוא הגיע בדיוק בזמן, תפס את העכביש בשתי הרגליים
האחוריות ומשך בכוח.
אלא שהעכביש ניער את רגליו ופלט נפל אחורה בזמן שהעכביש
זחל שוב פנימה לתוך הקנה.

לפני שפט יכול היה לזחול אחרי העכביש נשמע מאחוריו רעש
וכשהביט אחורה ראה נמר שמתגנב אחריו.
פט זחל פנימה אחרי העכביש והנמר הלך לאורך קנה הבמבוק,
ריחרח חזק וקרא "פט, צא משם. אני רוצה אתך!"

אבל פתאום נבהל הנמר כי מהקנה יצא עכביש גדול כמו סוס.
"זוז מדרכי" אמר העכביש לנמר "אני רוצה לתפוס את פט."
"אתה הוא פט!" אמר הנמר ובלי להוסיף מילה טרף את העכביש.

העכביש היה ארסי מאוד ולפני שהנמר גמר לאכול אותו הוא
הורעל בעצמו נפל מת.
ופט רץ בשמחה הביתה לארוחת ארבע.